

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: Spojené farmy a.s., Vladislavova 1390/17, Praha 1, IČ: 25096630, zastoupen daňově poradenskou společností ARIADNA, s.r.o., se sídlem Bořivojova 2419/21, Praha 3, IČ: 64581144, proti žalovanému: Ministerstvo financí, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2013, č. j. 904/57958/2011-39,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2013, č. j. 904/57958/2011-39 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 31. 12. 2010, doplněná podáním ze dne 12. 4. 2011, o prominutí daně z převodu nemovitostí vyměřené ve výši 435 600 Kč platebním výměrem vydaným Finančním úřadem v České Lípě, pod č. j. 76300/09/172960503388, dne 4. 8. 2009 (dále jen „platební výměr“), ve znění rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem, č. j. 14195/09-1400-505156, ze dne 18. 12. 2009. Žalobce uvedl, že z dokladů, které předložil správci daně, bylo zřejmé, že převod nemovitostí byl proveden za účelem nepeněžitého vkladu do společnosti Angusland s. r. o. Jestliže Krajský soud v Ústí nad Labem tento vklad z formálních důvodů nepovolil (zamítl návrh na zápis změn do obchodního rejstříku), pak nenastal ten účinek převodu nemovitostí, který strany převodu zamýšlely. Následně byl převod z tohoto důvodu zrušen. Šlo o obdobný případ, který byl řešen v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 6A 69/2000-55. Žalovaný podle odůvodnění napadeného rozhodnutí

neshledal nesrovnalosti při uplatňování daňových zákonů. Jestliže ale daňový zákon umožňuje zdanění převodu, který podle výše zmíněného judikátu nelze vůbec podrobit dani z převodu nemovitostí, jde jednoznačně o nesrovnalost při uplatňování daňových zákonů a žalovaný měl žádosti žalobce vyhovět.

Ve svém vyjádření k žalobě ze dne 4. 11. 2013 žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Ze správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti:

Žalobce svým prohlášením vložil nemovitosti v k.ú. Starý Šidlov a v k.ú. Zákupy, specifikované blíže v prohlášení vkladatele (žalobce) o vkladu do základního kapitálu společnosti Angusland s. r. o. a společnost Angusland s. r. o. prohlášením ze dne 25. 12. 2005 o převzetí vkladu tyto nemovitosti převzala jako nepeněžitý vklad do základního kapitálu společnosti. Vklad práva byl zapsán v katastru nemovitostí dne 29. 3. 2006. Lhůta pro podání daňového přiznání podle § 21 odst. 2 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 357/1992 Sb.“) uplynula dne 30. 6. 2006. Dne 29. 12. 2005 bylo rejstříkovému soudu doloženo prohlášení žalobce o převzetí závazku ke zvýšení vkladu datované dnem 9. 12. 2005 s úředně ověřeným podpisem dne 28. 12. 2005. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci usnesením ze dne 6. 1. 2006, č. j. F 43164/2005, F 43340/2005/C 18762 – 93 návrh na zápis změn do obchodního rejstříku zamítl, což potvrdil svým usnesením ze dne 14. 11. 2006 vydaným pod č. j. 7 Cmo 158/2006 – 137 Vrchní soud v Praze. V daňovém přiznání k dani z převodu nemovitostí podaném na finanční úřad dne 30. 6. 2006 si žalobce uvedl částečné osvobození podle § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. a vypočítal si z hodnoty nepeněžitého vkladu mimo základní kapitál ve výši 19 950 Kč (základ daně) daňovou povinnost ve výši 600 Kč. Finanční úřad v České Lípě následně konstatoval ve svém sdělení ze dne 23. 9. 2009, č. j. 85847/09/172960505342, že nebyly splněny podmínky pro osvobození podle § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb.

Dne 4.8.2009 vydal Finanční úřad v České Lípě pod č. j. 76300/09/172960503388 rozhodnutí o vyměření daně z převodu nemovitostí žalobci ve výši 435 600 Kč. Odvolání žalobce proti tomuto platebnímu výměru bylo zamítnuto rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 18.12.2009, č.j.: 14195/09-1400-505156.

Ve správním spise je dále založena žádost žalobce ze dne 27. 5. 2009 o prominutí daně z převodu nemovitostí, v níž žalobce uvedl, že žádá o prominutí daně z převodu nemovitostí, zapsaného do katastru nemovitostí v řízení č. j. V-2/2006-501 s právními účinky vkladu dnem 2. 1. 2006 s tím, že od převodu nemovitostí bylo odstoupeno souhlasným prohlášením podepsaným dne 12.6. 2007. Spolu se žádostí žalobce předložil i zmiňované souhlasné prohlášení ze dne 12. 6. 2007. Správci daně byla tato žádost doručena dne 1. 6. 2009. Dne 3. 7. 2009 rozhodlo Finanční ředitelství v Ústí nad Labem pod č. j.: 7983/09-1400-506218 tak, že žádost žalobce o prominutí daně z převodu nemovitostí se zamítá. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Finanční ředitelství v Ústí nad Labem uvedlo, že žalobce v zákonné lhůtě podle § 25 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb. odstoupil od smlouvy ze dne 23. 12. 2005. Zákon podmiňoval prominutí daně splněním stanovených podmínek a to, že k odstoupení od smlouvy a k podání žádosti o prominutí daně dojde ve lhůtě tří let ode dne právních účinků vkladu práva do katastru nemovitostí a že je proveden zápis vlastnictví k nemovitosti ve prospěch původního vlastníka v katastru nemovitostí. Protože žádost o prominutí daně z převodu nemovitostí nebyla podána v zákonné lhůtě 3 let ode dne vzniku právních účinků vkladu do katastru nemovitostí (právní účinky vkladu dne 2. 1. 2006, žádost o prominutí daně

z převodu nemovitostí ze dne 27. 5. 2009), rozhodlo Finanční ředitelství v Ústí nad Labem tak, že žádost žalobce zamítlo.

Dne 31. 12. 2010 podal žalobce žalovanému žádost o prominutí daně podle § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 337/1992 Sb.). Napadeným rozhodnutím žalovaný žádost žalobce zamítl a v odůvodnění uvedl, že podle § 55a zákona č. 337/1992 Sb. lze daň zcela nebo částečně prominout pouze z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. Pokud jsou takové nesrovnalosti zjištěny, pak správce daně rozhoduje zcela shodně u všech daňových subjektů v obdobné situaci. Aplikace důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů je vzhledem ke své povaze výjimečná, neboť jejím hlavním smyslem je pružně reagovat na možné protiklady v daňových zákonech, přičemž nesrovnalost není ani nezákonnost ani jiná nesprávnost aplikace platných daňově – právních norem. Prominutí daně je specifickým prostředkem liberační povahy, při jehož uplatnění nedochází k nápravě či odstranění vad rozhodnutí nebo nesprávného postupu správce daně při aplikaci daňového zákona, ale k úplnému či částečnému prominutí platební povinnosti daňového poplatníka. K nápravě či odstranění vad zákonnosti rozhodnutí o stanovení daně v daňovém řízení slouží, resp. jsou určeny jiné opravné prostředky (řádné či mimořádné), než je prominutí daně. Žalovaný v odůvodnění upozornil rovněž na možnost postupovat podle § 25 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb. s tím, že daňovému subjektu nic nebránilo v tom, aby požádal tehdejší finanční ředitelství o prominutí daně z převodu nemovitostí podle § 25 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb. bezprostředně po odstoupení od smlouvy, ke kterému došlo dne 12. 6. 2007. S ohledem na právní účinky vkladu práva do katastru nemovitostí na základě prohlášení o vkladu tak mohl daňový subjekt učinit nejpozději dne 2. 1. 2009. Daňový subjekt tohoto svého práva nevyužil a o prominutí daně požádal až podáním ze dne 1. 6. 2009, tj. po uplynutí zákonem stanovené lhůty.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V daném případě soud rozhodl o věci bez jednání, neboť účastníci s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Soud přihlédl k následující právní úpravě:

Podle § 25 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb. finanční ředitelství na žádost daňového subjektu nebo na základě podnětu ručitele z moci úřední daň z převodu nemovitostí nebo daň darovací promine v případě odstoupení od smlouvy, vrácení daru pro vady, nebo zrušení rozhodnutí o vyvlastnění, pokud k nim dojde ve lhůtě 3 let

- a) ode dne vzniku právních účinků vkladu práva do katastru nemovitostí,
 - b) ode dne nabytí účinnosti smlouvy o úplatném či bezúplatném převodu nemovitostí, které nejsou předmětem evidence v katastru nemovitostí,
 - c) ode dne bezúplatného nabytí movité věci,
 - d) ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o vyvlastnění
- a daňový subjekt požádá o prominutí daně nebo ručitel podá podnět finančnímu ředitelství nejpozději do 3 let ode dne, kdy nastanou skutečnosti uvedené v písmenech a) až d); je-li vedeno řízení z podnětu ručitele, je příjemcem rozhodnutí daňový subjekt i ručitel.

Podle § 25 odst. 5 zákona č. 357/1992 Sb. k prominutí daně podle odstavců 3 a 4 může

dojít kdykoliv.

Podle § 25 odst. 6 zákona č. 357/1992 Sb., jde-li o nemovitost podléhající evidenci v katastru nemovitostí, prominutí daně z převodu nemovitostí nebo daně darovací podle odstavců 3 až 5 je podmíněno zápisem vlastnictví k nemovitosti ve prospěch původního vlastníka v katastru nemovitostí.

Podle § 55a odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. ministerstvo financí může daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení.

V daném případě není sporu o tom, že dne 29. 3. 2006 byl proveden zápis vlastnického práva k nemovitostem v k.ú. Starý Šidlov a v k.ú. Zákupy do katastru nemovitostí, přičemž právní účinky vkladu nastaly dne 2. 1. 2006. Od převodu nemovitostí odstoupily společnosti souhlasným prohlášením ze dne 12. 6. 2007. Žalobce podal i žádost o prominutí daně podle § 25 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb. a to dne 1. 6. 2009. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem.

Prominutí daně podle § 25 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb. a prominutí daně podle § 55a zákona č. 337/1992 Sb. byly dva zcela odlišné instituty, které měly jiný účel a rozhodovaly o nich i jiné správní orgány. Prominutí daně, o kterém podle § 25 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb. rozhodovalo finanční ředitelství, mělo sloužit k odstranění tvrdosti daně v případech, kdy bylo od smlouvy, jíž byla nemovitost převedena, později odstoupeno, a to za splnění tam uvedených podmínek a omezení, které spočívaly v tom, že k odstoupení od smlouvy a k podání žádosti o prominutí daně muselo dojít ve lhůtě tří let ode dne právních účinků vkladu práva do katastru nemovitostí a byl proveden zápis vlastnictví k nemovitosti ve prospěch původního vlastníka v katastru nemovitostí navazující na právní úkon, který zakládal možnost pro prominutí daně dle § 25 zákona č. 357/1992 Sb. Posledním dnem tříleté lhůty, kdy žalobce mohl učinit procesní úkon, tj. podat žádost o prominutí daně u správce daně byl 2. 1. 2009, a to bez ohledu na skutečnost, že daň ještě nebyla vyměřena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 1 Afs 1/2017 – 84). Lhůtu k prominutí daně podle § 25 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb. však žalobce promeškal, neboť jeho žádost o prominutí daně správce daně obdržel až dne 1. 6. 2009.

Smyslem a účelem institutu prominutí daně podle § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, o němž rozhodoval ústřední správní orgán – ministerstvo financí, byla snaha reagovat na nesoulad v daňových zákonech, což § 55a odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. výslovně uváděl. O nesrovnalost by šlo v případech uváděných žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jak žalovaný uvedl, jednalo by se případy, kdy při aplikaci dvou právních norem by postup nařízený jednou normou ve svých důsledcích znamenal porušení normy druhé, resp. výklad kterékoli z nich by vedl k nemožným, popř. vzájemně se vylučujícím pravidlům chování, která by byla ukládána (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2017, č. j. 5 Afs 99/2016 – 28). V posuzovaném případě však žádná kolize daňových norem upravujících daňovou povinnost k dani z převodu nemovitostí a možné prominutí této daně nenastala. Žalobce pouze promeškal lhůtu k podání žádosti o prominutí daně podle § 25 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb.

K žalobcově názoru, že oprávněnost jeho žádosti je podpořena závěrem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 6 A 69/2000 – 55, podle kterého v případě, je-li následně vlastnické právo z důvodů prominutí právních účinků převodu

nemovitosti zapsáno v katastru nemovitostí opětovně ve prospěch převodce, nelze takový převod vůbec podrobit dani z převodu nemovitostí, lze uvést, že problematika řešená Nejvyšším správním soudem v označeném rozsudku se od daného případu liší. V této věci došlo k odstoupení od smlouvy souhlasným prohlášením obou zúčastněných stran, nikoli pro nesplnění rozvazující podmínky.

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. ledna 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
ředsedkyně senátu